Το Δεντρόσπιτο

written by Piera Del Bando | 20.02.2024

Προδημοσίευση μιας ιστορίας του Γιώργου Κοσκινά, από το βιβλίο του *“Ρεμπόμπο” (Εκδόσεις Μαραθιάς)*.

Επηγαίναμε με τσου ρέστους ρέμπελους τση τσέτας μιτσά σ’ένα γκρεμό από κάτω στο Λουρί(Ανάληψη), το ’77 πρέπει να’τανε και κουβαλούσαμε ξύλα μ’όλες τση πρόκες και τση σαρανταπεντάρες, για να κάμουμε καταφύγιο σ’ένα κυπαρίσσι απάνω.
Σαν δεντρόσπιτο.
Το’χαμε δει τσου Μικρούς Εξερευνητές, στο Μικυμάου, όπου βάζανε τση κόρσες να ανεβούνε ότα τα κυνηγούσε τα καψερά με τη ξεσκονίστρα ο Ντόναλντ.
Και τσου Ροβινσώνες, μια ταινία που’χε δείξει η ΥΕΝΕΔ παγιά.
Μας είχανε πέσει να νεφρά κουβαλώντες όλα τούτα τα παραμπάτζαλα.
Μέχρι και δύο σακιά τσιμέντο είχαμε σύρει στο δέντρο, από μια οικοδομή που χτίζανε εκεί κοντά.
Και τι δεν είχαμε μάσει εκεί πάνω.
Κονσέρβες, κομπόστες, μανέστρες, νούμπουλα, τζιτζιμπίρες, μπουρνέλες, βιβλία, τετράδια, μανταλάκια, τσιμπίδια, αρμίδια, καρφιά, σφυρί, πινέζες, σφεντόνες, σουγιάδες, ένα πόμολο σκουριασμένο, ένα πλαστικό κράνος από Βίκινγκ καρναβαλίτικο, ένα σπαθί τσακισμένο, χωρίς πόντα, μια τράπουλα για κοντσίνα(ειμάστενε τέσσεροι), δύο κουτιά σπίρτα, ένα μαντίλι με καμιά 50αριά βώλους, κάτι σεντόνια που’χε η τζία στην αποθήκη σκοροφαγωμένα, ιώδιο, οινόπνευμα, ένα κουτί χανσαπλάστ, ένα ψαλίδι και 3 παγκούλια.
Ο ένας καθότανε κουκουνάκι με αμπεμπαμπλόμ.

Ανεβάσαμε με σκοινιά τση παλέτες όπου λέτε και τση ενώσαμε.
Τα χανσαπλάστ ετελειώσανε δελέγκου, γιατί γιομίσαμε μπότες όλοι πατ κιουτ.
Είχα φέρει και τα κιάλια που μου'χε χαρίσει ο μπάρμπας μου
ο ναυτικός.
Όταν σώσαμε με τση κατασκευές, εκόψαμε μερικά κλαριά για να φαίνεται το πέλαο και καθομάστενε μια ο ένας μιας ο άλλος και αγναντεύαμε τα μπατέλα που σεργιανίζανε.
Κρατούσαμε και πρακτικά από τση συνεδριάσεις τα Σάββατα.
Τα γράφαμε όλα μέσα.
Σκέδια για ύστερα(επέκταση του σπιτιού για να γένει οχυρό, κλπ), σκοπιές, δουγιές, υλικά και παραπτώματα.
Ο Αντώνης είχε μαζώξει τση περισσότερες τιμωρίες,
γιατί αργούσε πάντα.
Τον εκυνήγαγε η μάνα του με το αυγό στο κουτάλι,
κι άμα δε το'τρωγε δε τον άφηνε να πάει πουθενά.
Μέχρι που τον εστρίμωχνε σε καμιά γωνία τον τσαμένο και μόλις άνοιγε το στόμα, του το'χωνε σίσκαρο μέσα.
Αφού δεν είχε καταπιεί το κουτάλι, πάλε καλά.
Όσο γενότανε το ρεμπόμπο, οι ρέστοι κρυβομάστενε πίσω από την αυλή και τραγουδούσαμε
«Αντώνη – Αντώνη που χέζεις το σεντόνι,
κι μάνα σου τα'απλώνει κι εσύ το καμαρώνεις!»
Μετά έβγαινε ο πατέρας του με το ζωστήρα,
ή με κείνο το κοντόξυλο και μας γέμιζε παλουκιές!
Μια μέρα κατεβήκαμε για ψάρεμα στο Καρδάκι.
Είχαμε βρει κι ένα τηγάνι.
Ο κολώφαρδος ο Άκης εβρήκε ένα κέφαλο σ'ένα σωλήνα μέσα και τον μαγειρέψαμε σκέτονε, χωρίς λάδι.
Μια άλλη φορά εγλύστρισε ο Αντώνης σ'ένα βράχο κι έπεσε με τα μούτρα στη θάλασσα, σα να'θελε να τη φάει στομιές, κι ετσάκισε δύο δόντια.
Από τότες η μάνα του μας επικήρυξε.
Το χειμώνα χαθήκαμε με τα σχολειά, κι όταν έφτακε ο Ιούνης, τον έστειλε στη θειά του στη Γερμανία.
Αφήκαμε ιμπάντο και το καταφύγιο και ρήμαξε.
Γιόμισε βατσουνιές τριγύρω.
Ένα χρόνο μετά, που μας εθυμήθηκε να πάμε πάλε, δε φαινότανε καν από τα βάτα που'τανε ίσα με δύο μέτρα ψηλά.
Μετά μας έσωσε και η τσέτα, βάρεσε διάλυση.
Καμιά φορά πηγαίνω στο Λουρί και κοιτάζω από κάτω μπας και δω το κυπαρίσσι εκείνο, αλλά μου κάζεται που το κόψανε, ή ασκώθηκε κι έβαλε τση κόρσες μ'όλες τση τάβλες.
Ευτυχώς εμείνανε τα πρακτικά των συνεδριάσεων, κι έτσι θα σας τα κάμω χαρτί και καλαμάρι εδώ, τση Ταραντέλες.
Οι περιπέτειες τση οχτιές μόλις ξεκινήσανε!